

Szimosz Celepisz – életének célja van...

Didimotihó, falusi táj és téli hideg. Szimosz Celepisz magasra húzza a gallérját, és elindul a folyó felé. Leül a folyópartra, hátát egy magas, kiszáradt nyárfának támasztja és nézi a szemközti török partot. Sehol senki, még egy járór sem tűnik fel. Sem a miénk, sem az övék. Erős cigarettát vesz elő, rágyújt. „Aisze, hol vagy?” – suttozja. „Aisze, Szimosz vagyok! Egyedül vagyok, elpusztulok!”

Senki nem felel neki. Ott ül. Nem számolja az időt, rá sem pillant az órájára. Csak cigarettázik és néz Cöpköy felé.

De ugorjunk vissza az időben öt évet. Nyugatnémetország, Wuppertal. Szimosz Celepisz vendégmunkás. Vón Paum futószalagján dolgozik. Hosszú csöveket tesz fel, a futószalagra, amelyek Nazimhoz, a törökhöz, mennek tovább, aki nagy alumíniumládákba pakolja őket. Mindannyian vendégmunkások, akik az alantasabb munkákat végzik Von Paumnál. A kürt ebédszünetet jelez, Nazim kenyeret, sajtot, olajbogyót, rakit csomagol elő. „Szimosz!” – kiált oda neki. – „Gyere, pajtás!” Szimosz kelleetlenül kászálódik fel. Sem a raki, sem Nazim nem vonzza különösképpen. Vonzza viszont Aisze, Nazim húga, huszonnégy év körüli lány, kinek tűz gyúl a szemében, amikor Szimoszra néz. Szimosz ettől megmámorosodik, és kétszer körbejárja Nazim szűk szobácskáját. Mit érdeklí az őt a görög-török viszály, a ciprusi kérdés, és az ehhez hasonló? Neki csak Aisze jár a fejében. Nazim ki-megy a dolgát végezni. Szimosz kettőben marad Aiszével a szobában. Odalép hozzá. Fogja a kezét, és gyengéden megcsókolja. Megcsókolja az ujjait. Maga felé fordítja a tenyerét. Liliomfehér kezecke. Azt mondja neki: „Szeni csok szevijorum, Aisze”. Ami azt jelenti, nagyon szeretlek. „Bende” – feleli Aisze. Ami azt jelenti, én is. Szimosz repes az örömtől.

És hogy addig a napig milyen volt az élete? Mindössze néhány szajhával volt kapcsolata még Didimotihóban. De soha egyikük sem fogta meg ilyen gyöngéden a kezét. És ő sem csókolta még kezét soha, egyetlen nőnek sem! Csak az ő kezét. A kezeckéjét, amely egy este titokban egy cetlit nyomott a kezébe. Egy cím állt rajta: Von Aldor Strasse 13. I. em., 10 órakor. Szimosz elment a címre, a szoba Aisze egyik barátnőjéé volt, aki egyedül lakott Wuppertalban. Aisze már várta. Ajtót nyitott neki, és lesütött szemmel kézen fogta, „Szeni szevijorum” – csak ezt mondogatta, bármennyire is szorosán és vadul ölelte Szimosz.

Aisze a Didimotihóval szemben fekvő Cöpköyből. A határok elválasztják egymást, de Wuppertalban nincsenek határok. S egyik testnek a másikon nincsenek határai. Szimosz éjjelente mosolygott: „Ki tudja, hány nagyanyámat és ükanyámat gyalázták meg a török bejek Didimotihóban, s lám, most az én asszonyom való az övéik közül.” Két évig tartott ez a história. Egy reggel Nazim váratlanul bejelentette: „Pajtás, két nap múlva megyünk haza! Ennyi elég volt, az öregeink betegek.”

Mintha fejbevégték volna. Szimosz még a testével sem tudott egy istenhezódót mondani a lánynak. Csak a pályaudvarra kísérté ki. Nazimot megölelte, s Aiszével kezét fogott. Nem bírta azt mondani neki: „Maradj!”, pedig a lány mélyen a szemébe nézett. Egy folyó volt a szeme. Az Evrosz volt, amely elválasztotta őket. De hogy? Hogy lehet egy folyót fehér cövekekkel a közepén kétfelé vágni, hogy ez a miénk, az pedig a tiétek? Hát ketté lehet szelni a vágyat?

Szimosz mélyen leszívja a füstöt. Amióta hazatért, életének célja van. Egy álmot dédelget. Szeretné, ha háború törne ki. Hogy átkelhesen a határon. Hogy elmenjen Cöpköybe, és a megafonba kiabálja: „Aisze Akve jöjjön a térre!” Akkor odajön Aisze, ő ott áll géppuskával a kezében. A géppuskát ledobja a földre és megöleli Aiszét. Gyengéden megcsókolja a kezét.

Szimosz Celepisz Didimotihóból. Mezőőr. Életének célja van.

Szabó Antigóné fordítása

